

Neděle 20. po Trojici
Mk2,18-22
2.11.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Jakože jsem ustanovil svou smlouvu se dnem a nocí jako směrnicí pro nebe i zemi,
právě tak nezavrhnou potomstvo Jáкова a Davida, svého služebníka;
z jeho potomstva budu brát vládce pro potomstvo Abrahamovo, Izákovo a Jakobovo,
až změním jejich úděl a slituji se nad nimi.

Píseň: 634

Čtení: J2,1-12

Píseň: 287, 394

Kázání: Mk2, 18-22

Učedníci Janovi a farizeové se postili. Co si počít, aby lid neodpadal od Hospodina? Co si počít, aby lidé více věřili? Co si počít, aby svět poznal Boha? Co si počít, aby lidé poznali svoji hříšnost? Co si počít, aby církev byla větší morální autoritou? Co si počít, aby svět poznal Boha?

Zavedeme půsty. Zavedeme pokání. Zavedeme a zpřísníme normy. Budeme askety, budeme se postit, budeme říkat, jak svět v hříchu leží a rmoutit se nad tím, jak nás lidé nemají rádi.

Mojžíš zavedl půst jen na Den smíření a za zemřelé. My to ještě trochu přikrášlíme, budeme dodržovat půst dvakrát do týdne – druhý a pátý den po sobotě. Tak probudíme u lidí pravou vroucnost a zbožnost. Tak nějak možná uvažoval Jan Křtitel, tak možná uvažovali i učitelé z farizeů.

Blíží se neodvratný konec. Blíží se katastrofa díky hříšnosti lidí. Blíží se katastrofa, která vrhne do zkázy celý svět. Možná, že takto uvažovali mnozí z řad učedníků Janových i z řad učedníků z farizeů. Tak možná hlásají i dnes někteří lidé. Jako by měli radost z konce světa. Jako by byli uhranuti zánikem a zkázou.

Ještě neskončila hostina u celníka Leviho z předešlého vyprávění. Ještě všichni sedí u stolu a k Ježíši přichází farizeové a Janovi učedníci s otázkou: „*Jak, to že se učedníci Janovi a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?*“ Není v tom žádná výtka, není v tom žádné osočení, to přichází až ke konci kapitoly. Ještě je v tom trochu zvědavosti. Tak, jak vy učedníci chcete svých chováním změnit svět? Jak to, že se radujete, když svět má na kahánku? Jak chceš, Ježíši z Nazaretu, vrátit Izraeli, církvi, světu pokoj?

Učedníci Janovi i učedníci z farizeů se přišli zeptat. Co je to za nové učení, které nedodrжуje půst? Nehrozí trestem, nehrozí zkázou a potrestáním hříšníků?

Jako by učedníci Janovi a z řad farizeů říkali: Ty jsi přišel zvěstovat království Boží, zvěstuješ nové učení a očekávali bychom, že svým učedníkům naordinuješ ještě větší zbožnost, větší rozjímání nad hříšností svou a světa. Ty je necháš klidně jíst a bavit se u stolu s kdekým, nedodrжуješ půst. Proč to všechno děláš?

Ježíš opáčí protiotázkou: *Mohou se hosté na svatbě postit, když je ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit.* Ježíš se opírá o Mišnu. Půst v době svatby byl prominut. Svatba jako radostná událost byla vyňata z doby půstu. Ježíš mluví jen o ženichovi, není zde zmínka o nevěstě.

Ježíš je tím, který zmařenou svatbu v Káni zachraňuje. Ježíšova přítomnost zachránila svatbu, zachránila a zachraňuje svět.

Přijdou však dny, kdy od nich ženich bude vzat; potom, v ten den, se budou postit. Nic netrvá věčně. I ta nejlepší hostina jednou musí skončit. Ježíš však nemluví o tom, že hostina skončí a zbude z toho jenom kocovina. Ježíš mluví o tom, že tato hostina bude přerušena. Násilně bude ženich odveden uprostřed hostiny. Chrámová stráž si pro něj přijde.

Potom bude čas na půst. Potom bude čas na to přemýšlet, proč byl ženich odveden a zabit. Potom bude čas rozjímát o tom, k čemu jeho smrt byla. Potom bude čas na půst, tedy na změnu myšlení, na opravdové pokání.

Nikdo nepřišívá záplatu z neseprané látky na starý šat, jinak se ten přišíitý kus vytrhne, nové od starého, a díra bude ještě větší. Toto podobenství zní velice provokativně. Starý kabát, tedy staré zvyky a zvyklosti, nesnesou Ježíšovo učení. Jeho novost, provokativnost, nespoutanost a nezkrotnost se nedá naroubovat na starý kabát. Starý obnošený kabát toto učení nesnese. Zbožnost jako habitus, kabát, který má zakrýt nejedno pokrytectví i pozérství, tak tento kabát, starý a zvetšělý, chce možná jen záplatu ze stejné látky.

A nikdo nedává mladé víno do starých měchů, jinak víno roztrhne měchy, a víno i měchy přijdou nazmar. Opět zde Ježíš mluví o novosti svého učení. Opět se zde staré nesnese s tím novým. Opět se nové nesnese s tím starým. Oděv se ještě více roztrhá a víno proteče. Nic z toho nezbude.

Možná nás napadne otázka, to si Ježíš tak málo váží tradice, zaběhaných pořádků, zvyků? To si Ježíš neváží Mojžíšova Zákona? Zdá se mi, že nikoli. Ježíšovi totiž jde o obsah, nejde mu o formu.

Ježíš takto provokativně a extravagantně vysvětluje Janovým učedníkům, farizeům a v posledu i nám, že důležitější než dodržování liturgie, církevní příslušnosti, nepsaných zvyklostí je být přítomen na hostině se samým Ježíšem. Důležitější, než vše dodržovat s naprostou precizností, je se podívat vždy znova a znova na své postoje víry. Jako by Ježíš říkal: Nenechte se uhranout hříšností světa, nenechte se uhranout zdáním zániku. Žijte dobrý život víry naplněný důvěrou v toho, který zmar světa proměnil.

Jako by Ježíš též říkal: Co na tom, že zrovna nedodrжím půst, když jsem pozván na hostinu s Levim a jeho přáteli, kteří mě přijali. Co na tom, že možná nedodrжím předpisy. Důležitější je odpuštění, přijetí a láska, bez které by svět zůstal pustým místem.

Pane, prosím, dej, abychom mohli vstoupit do tvé hostiny. Dej, abychom dovedli přijímat i ty, kteří jsou jiní než my. Pane, dej, ať svět přemáháme láskou, nikoliv silou.

Amen.

Píseň: 362

Večeře Páně